

DECIZIA Nr.740
din 3 noiembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.222 alin.(10) din
Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	- președinte
Valer Dorneanu	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Cristina Teodora Pop	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.222 alin.(10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de către judecătorul de drepturi și libertăți în Dosarul nr.8016/63/2014/a38 al Tribunalului Dolj – Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.615 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părții Stelu Alin Teacă. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr.616 D/2015 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.222 alin.(10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de către judecătorul de drepturi și libertăți în Dosarul nr.8016/63/2014/a39 al Tribunalului Dolj – Secția penală și pentru cauze cu minori.

4. La apelul nominal se constată lipsa părții Daniel Ionescu. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr.616 D/2015 la Dosarul nr.615 D/2015.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art.53 alin.(5) din Legea nr.47/1992, dispune conexarea Dosarului nr.616 D/2015 la Dosarul nr.615 D/2015, care este primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că, potrivit prevederilor art.222 alin.(9) și art.236 alin.(4) din Codul de procedură penală, măsura arestului la domiciliu și măsura arestării preventive pot fi dispuse în cursul urmăririi penale, fiecare, pentru o durată maximă de 180 de zile. Se mai arată că Legea fundamentală prevede în cuprinsul art.23 alin.(5) că, în cursul urmăririi penale, arestarea preventivă nu poate depăși 180 de zile, dar că aceasta a fost revizuită în anul 2003, când singura măsură preventivă privativă de libertate reglementată în Codul de procedură penală era arestarea preventivă. Se conchide că dispoziția constituțională de la art.23 alin.(5), menționând *expressis verbis* arestarea preventivă, avea în vedere, de fapt, măsurile privative de libertate prevăzute în Codul de procedură penală. Se arată că, interpretând dispoziția constituțională anterior referită în contextul evoluției legislative, prin care măsură preventivă privativă de libertate a devenit și arestul la domiciliu alături de arestarea preventivă, dispozițiile art.23 alin.(5) din Constituție trebuie interpretate în sensul că, în cursul urmăririi penale, măsurile preventive privative de libertate nu pot depăși 180 de zile. Se susține că, în aceste condiții, dispozițiile Codului de procedură penală, care prevăd pentru fiecare dintre cele două măsuri preventive privative de libertate câte 180 de zile, în cauzele în care sunt dispuse ambele măsuri analizate, trebuie interpretate în sensul în care durata

celor două măsuri, în cursul urmăririi penale, nu poate depăși 180 de zile. Se arată că dispozițiile art.222 alin.(10) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care permit ca durata privării de libertate în cursul urmăririi penale să fie mai mare de 180 de zile.

Curtea,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierile nr.66 și nr.67 din 23 martie 2015, pronunțate în Dosarele nr.8016/63/2014/a38 și nr.8016/63/2014/a39, **Tribunalul Dolj – Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.222 alin.(10) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată din oficiu de către judecătorul de drepturi și libertăți în cauze având ca obiect soluționarea unor propuneri de prelungire a măsurii arestului la domiciliu.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că, prin raportare la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.650 din 11 noiembrie 2014, textul criticat face ca, în cursul urmăririi penale, măsura arestării preventive să depășească perioada maximă de 180 de zile prevăzută la art.23 alin.(5) din Constituție. Se observă că, prin decizia anterior referită, instanța de contencios constituțional a asimilat măsura arestului la domiciliu cu cea a arestării preventive, din perspectiva naturii și a substanței acesteia, ambele presupunând o privare de libertate. Se arată că, de altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat cu privire la dispozițiile art.5 referitor la dreptul la libertate și la siguranță din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale că privarea de libertate poate lua forme diferite și că locul executării măsurii nu trebuie să fie neapărat o instituție de detenție, în sens clasic. Se susține că interpretarea *stricto sensu* a dispozițiilor art.23 alin.(5) din Constituție, interpretarea potrivit căreia acestea ar avea în vedere doar arestarea preventivă, duce la posibilitatea organelor judiciare de a restrânge libertatea individuală pentru perioade

lungi de timp, a căror întindere să nu poată fi determinată. Se arată că și dispozițiile Legii nr.254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal plasează măsura arestului la domiciliu, datorită gravității sale, alături de măsura arestului preventiv. Pentru aceste argumente, se susține că voința legiuitorului constituțional a fost aceea de a include în perioada maximă de 180 de zile, prevăzută la art.23 alin.(5) din Constituție, și intervalele de timp în care persoana vizată este supusă și altor măsuri, decât cea a arestării preventive, ce au ca efect restrângerea libertății individuale.

10. În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Curtea,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art.222 alin.(10) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Durata privării de libertate dispusă prin măsura arestului la domiciliu nu se ia în considerare pentru calculul duratei maxime a măsurii arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale.*”.

14. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art.23 alin.(5) referitor la libertatea individuală.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 361 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.419 din 12 iunie 2015, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art.222 din Codul de procedură penală. S-a reținut, în acest sens, că acestea nu reglementează nici termenele pentru care poate fi dispusă măsura arestului la domiciliu și nici durata maximă a acestei măsuri în procedura de cameră preliminară și de judecată în primă instanță și că ele sunt neconstituționale, de vreme ce organele judiciare pot dispune această măsură pentru perioade nelimitate de timp, pe cale de consecință fiind restrâns, în mod nelimitat temporal, exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale vizate de conținutul acestei măsuri. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.24/2015 pentru modificarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.473 din 30 iunie 2015, deficiența de reglementare constatată prin Decizia nr. 361 din 7 mai 2015 a fost remediată, motiv pentru care dispozițiile art. 222 din Codul de procedură penală, împreună cu corectivele aduse în sensul arătat prin decizie au fost menținute în fondul activ al legislației.

16. Curtea reține că arestul la domiciliu a fost reglementat pentru prima dată în România prin Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010. Potrivit art. 202 alin. (4) lit. d) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu constituie o măsură preventivă, alături de reținere, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune și arestarea preventivă. Reglementarea acestei măsuri preventive se regăsește la art. 218-222 din secțiunea a 5-a a capitolului I al titlului V al Părții generale a Codului de procedură penală. Potrivit art.218 alin.(1) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi și libertăți, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.223 din acest cod, articol ce reglementează condițiile și cazurile de

aplicare a măsurii arestării preventive, și dacă luarea acestei măsuri este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile măsurilor preventive, prevăzute la art. 202 alin.(1), respectiv asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată și prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni. Conform art.222 alin.(1) din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile și poate fi prelungit, potrivit alin.(2) al art.222, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile și putând fi dispusă numai în caz de necesitate, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi. Potrivit alin.(9) al art.222 din Codul de procedură penală, durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, este de 180 de zile.

17. Termenele anterior analizate sunt reglementate, în mod similar, în cuprinsul secțiunii 6 a capitolului I – *Măsurile preventive*, al titlului V – *Măsuri preventive și alte măsuri procesuale* din Partea generală a Codului de procedură penală, secțiune ce reglementează, printre altele, condițiile și cazurile în care poate fi luată măsura arestării preventive (art.223 din Codul de procedură penală) și durata acestei măsuri [art.226 alin.(2) și art.236 din Codul de procedură penală]. Potrivit art.226 alin.(2) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă, în cursul urmăririi penale, pentru cel mult 30 de zile. Iar, conform art.236 alin.(2) din Codul de procedură penală, prelungirea arestării preventive a inculpatului se poate dispune pentru o durată de cel mult 30 de zile, aceasta poate fi prelungită de către judecătorul de drepturi și libertăți, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Potrivit alin.(4) al aceluiași articol, durata totală a arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate depăși un termen rezonabil și nu poate fi mai mare de 180 de zile.

18. Curtea constată că, spre deosebire de durata maximă a arestului la domiciliu, care este reglementată doar în cuprinsul art.222 din Codul de procedură penală, durata maximă a arestării preventive este prevăzută atât prin dispozițiile art.236 alin. (4) din Codul de procedură penală, cât și prin prevederile art.23 alin.(5) din

Constituție. Potrivit acestei norme constituționale, în cursul urmăririi penale, durata totală a arestării preventive nu poate să depășească un termen rezonabil, și nu poate fi mai mare de 180 de zile. Curtea reține, astfel, că, spre deosebire de arestarea preventivă, arestul la domiciliu nu beneficiază de o consacrare constituțională, durata maximă a acestuia nefiind prevăzută, prin urmare, în cuprinsul Legii fundamentale. De altfel, având în vedere momentul introducerii acestei măsuri în legislația procesual penală românească, legiuitorul constituant nu ar fi putut face trimitere la ea, întrucât era inexistentă la data revizuirii Constituției, din anul 2003, singura măsură preventivă privativă de libertate, în afara reținerii, fiind, la acel moment, arestarea preventivă.

19. În continuarea raționamentului său, Curtea constată că, prin Decizia nr.650 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.30 din 14 ianuarie 2015, referitor la măsurile preventive, a reținut că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal, că ele vizează starea de libertate a suspectului sau a inculpatului și că au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare. Totodată, prin Decizia nr. 361 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.419 din 12 iunie 2015, par.20, Curtea a reținut că atât persoanele aflate în arest preventiv, cât și cele aflate în arest la domiciliu se află într-o formă de privare de libertate, iar din perspectiva naturii/substanței, efectelor, manierei de executare și a intensității, a condițiilor și cazurilor de luare a acestora, cele două măsuri reprezintă o interferență majoră în dreptul la libertatea individuală a persoanei. Prin aceeași decizie, par.22, s-a statuat că arestul la domiciliu reprezintă o măsură intruzivă ce poate afecta și alte drepturi și libertăți fundamentale, respectiv libera circulație [art. 221 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală], viața intimă, familială și privată [art. 221 alin. (9) și (10) din Codul de procedură penală], dreptul la învățătură și munca și protecția socială a muncii [art. 221 alin. (6) din Codul de procedură penală], reglementate în art. 25, 26, 32 și, respectiv, art. 41 din Constituție.

20. De asemenea, prin Decizia nr.650 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.30 din 14 ianuarie 2015, par.20-22, Curtea a constatat că, potrivit art. 221 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestul la domiciliu constă în obligația impusă inculpatului, pe o perioadă determinată, de a nu părăsi imobilul unde locuiește, fără permisiunea organului judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza și de a se supune unor restricții stabilite de acesta. Astfel, spre deosebire de controlul judiciar sau controlul judiciar pe cauțiune, unde se poate impune interdicția de a părăsi țara sau o anumită localitate, ce reprezintă o restrângere a exercițiului la liberă circulație, atât în cazul arestului la domiciliu, cât și în cazul arestului preventiv inculpatul este obligat, pe durata luării măsurilor, să se afle într-un loc anume desemnat. Prin urmare, Curtea a constatat că, din perspectiva naturii/substanței, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv. În ceea ce privește durata măsurii, Curtea a reținut că, potrivit art. 222 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale, arestul la domiciliu poate fi luat pe o durată de cel mult 30 de zile, ce poate fi prelungită, în cursul urmăririi penale, numai în caz de necesitate, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea măsurii sau au apărut temeiuri noi, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile. De asemenea, durata maximă a măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale, este de 180 de zile. Astfel, și din perspectiva duratei, măsura preventivă a arestului la domiciliu este similară cu cea a arestului preventiv. În continuare, Curtea a reținut că ceea ce diferențiază în mod esențial o privare de libertate de o restrângere a exercițiului la liberă circulație este intensitatea măsurii dispuse și modul în care aceasta este dusă la îndeplinire. Spre deosebire de măsura arestului preventiv, care determină plasarea persoanei în cauză într-un centru de arestare preventivă, fiind izolat și supus unei supravegheri permanente, măsura arestului la domiciliu are ca efect rămânerea persoanei în cauză la domiciliul personal, în prezența propriei familii. Cu toate acestea, părăsirea incintei propriului domiciliu nu poate fi realizată decât pentru prezentarea în fața organelor judiciare, la chemarea acestora, iar pentru alte motive doar dacă

judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, prin încheiere, i-a permis acest lucru. Din această perspectivă, s-a apreciat că, din modul de reglementare a măsurii arestului la domiciliu, aceasta reprezintă o afectare a drepturilor persoanei care, prin intensitate și modul de aplicare/de punere în executare, afectează libertatea persoanei, având caracteristicile unei privări de libertate. S-a constatat, totodată (par.25), că, de altfel, chiar legiuitorul român, în art. 222 alin. (10) din Codul de procedură penală, se referă la măsura arestului la domiciliu ca fiind o măsură privativă de libertate. Prin aceeași decizie (par.28), Curtea a statuat că eventuala diferență de confort sau regim intern existentă la un moment dat între diferitele locații privative de libertate nu este o condiție a stabilirii dacă măsura respectivă este sau nu o măsură privativă de libertate, altele fiind condițiile ce trebuie îndeplinite în acest sens.

21. De menționat este și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 22 din 12 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.290 din 4 mai 2010, pronunțată într-un recurs în interesul legii, conform căreia durata arestului la domiciliu, executat în străinătate, este o măsură preventivă privativă de libertate.

22. De asemenea, în ceea ce privește similitudinea celor două măsuri preventive analizate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența sa, a stabilit că măsura arestului la domiciliu reprezintă o măsură privativă de libertate, în accepțiunea art.5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens sunt: Hotărârea din 2 august 2001, pronunțată în *Cauza Mancini împotriva Italiei*, par.17; Hotărârea din 28 noiembrie 2002, pronunțată în *Cauza Lavents împotriva Letoniei*, par.63, Hotărârea din 8 iulie 2004, pronunțată în *Cauza Vachev împotriva Bulgariei*, par.64; Hotărârea din 30 martie 2006, pronunțată în *Cauza Pekov împotriva Bulgariei*, par.73; Hotărârea din 7 noiembrie 2013, pronunțată în *Cauza Ermakov împotriva Rusiei*, par.238.

23. Curtea reține că, prin Hotărârea din 6 noiembrie 1980, pronunțată în *Cauza Guzzardi împotriva Italiei*, (paragrafele 93 și 95), instanța de la Strasbourg a statuat că

privarea de libertate poate îmbrăca diverse forme, nu întotdeauna asemănătoare cu închisoarea, acestea fiind necesar a fi evaluate nu din perspectiva formei, ci a conținutului, cum ar fi obligația de a sta într-un spațiu limitat, izolarea de societate și de familie, încetarea îndeplinirii îndatoririlor oficiale, imposibilitatea contactului liber cu diferite categorii de persoane.

24. De asemenea, prin Hotărârea din 28 noiembrie 2002, pronunțată în *Cauza Lavents împotriva Letoniei*, par. 64, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a contestat argumentul Guvernului conform căruia, pe durata arestului la domiciliu al reclamantului și a spitalizării sale, condițiile create erau mai bune decât cele din închisoare. Totuși, instanța europeană a reamintit că art.5 din Convenție nu reglementează condițiile privării de libertate. De fapt, noțiunile de „grad” și „intensitate”, ce figurează în jurisprudența organelor Convenției ca fiind criterii de aplicabilitate pentru art.5 din Convenție, vizează exclusiv nivelul restricțiilor legate de libertatea de deplasare și nu diferența de confort sau regim intern în diferitele locații privative de libertate.

25. Nu în ultimul rând, Curtea constată că, potrivit Recomandării nr. R (80) 11 a Comitetului de miniștri către statele membre privind detenția provizorie, adoptată de către Comitetul de miniștri al Consiliului Europei în data de 27 iunie 1980, în lumina Convenției, statele membre trebuie să se asigure că legislația și practica lor în cazuri care implică detențiunea în așteptarea procesului se călăuzesc după anumite principii, printre care și cel statuat la art. II pct. 13 potrivit căruia „*durata detenției provizorii nu trebuie să depășească limitele care rezultă din obiectivele fixate de principiul 3, și detenția provizorie trebuie să înceteze în cazul în care durata sa ar fi disproporționată în raport cu pedeapsa susceptibilă a fi impusă în cazul condamnării*”, având în vedere că, în Preambulul recomandării, se afirmă că „*din motive umanitare și sociale este de dorit reducerea aplicării detenției provizorii la minimul compatibil cu interesele justiției*”.

26. Având în vedere argumentele mai sus invocate, Curtea constată că măsura arestului la domiciliu este similară arestării preventive, atât sub aspectul includerii lor în categoria măsurilor preventive, cât și sub aspectul naturii lor privative de libertate, al identității cauzelor și condițiilor în care cele două măsuri pot fi dispuse și al modului similar de dispunere și prelungire a lor. Curtea reține, totodată, lipsa importanței locului și a condițiilor în care cele două măsuri preventive sunt executate, din perspectiva posibilității asimilării acestora.

27. Prin urmare, Curtea constată că art.23 alin.(5) din Constituție face referire doar la durata maximă a arestării preventive, fapt pe deplin justificat din perspectivă cronologică, având în vedere că măsura arestului la domiciliu a fost reglementată, prin dispozițiile Legii nr.135/2010, la o dată ulterioară revizuirii Constituției și că la data revizuirii Legii fundamentale singura măsură preventivă privativă de libertate, în afara reținerii, era arestarea preventivă. Curtea reține, însă, că norma constituțională analizată trebuie interpretată, în sens larg, ca limitând, pe parcursul urmăririi penale, la 180 de zile durata maximă a arestării, indiferent că este vorba despre arestarea preventivă sau despre arestul la domiciliu. Această concluzie se impune, având în vedere similitudinea celor două măsuri din perspectiva naturii și a substanței acestora, aspect stabilit atât de Curtea Constituțională, cât și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența mai sus invocată. În concluzie, Curtea constată că legiuitorul constituant a avut în vedere, cu prilejul reglementării art.23 alin.(5) din Legea fundamentală, limitarea oricărei privări de libertate, cu excepția reținerii, care beneficiază de o reglementare separată prin alin.(3) al aceluiași art.23, la 180 de zile. A permite ca prin cumularea duratei celor două măsuri preventive privative de libertate să se depășească limita maximă de 180 de zile înseamnă a înfrânge exigențele normei constituționale prevăzute la art.23 alin.(5).

28. Astfel, Curtea conchide că, prin prisma acestei interpretări, prevederile art.222 alin.(10) din Codul de procedură penală, care nu permit luarea în considerare a duratei privării de libertate dispusă prin măsura arestului la domiciliu pentru calculul

duratei maxime a măsurii arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale, sunt neconstituționale.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de către judecătorul de drepturi și libertăți, din oficiu, în Dosarele nr.8016/63/2014/a38 și nr.8016/63/2014/a39 ale Tribunalului Dolj – Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art.222 alin.(10) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Dolj – Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 3 noiembrie 2015.